

[Undervisningsministeren.]

til et saadant Enkeltforetagende gennem Optagelse af et særligt Statslaan, idet man har ment, at man burde optage et stort samlet Statslaan. Men det præjudiceres ikke herved, og disse Betænkeligheder er ogsaa blevet overvundet, idet man fra alle Sider, naar det kom til Stykket, dog lagde megen Vægt paa nu at faa Nationalmuseet endeligt afsluttet og faa Folkemuseet anbragt paa en passende Plads, naar det tilmed kunde ske paa en billigere Maade, end det efter tidligere Planer var lykkedes, samt endelig at faa fastslaet, at Frilandsmuseet bliver under de landlige Omgivelser ved Lyngby, og faa bevillet det først fornødne, saa at de gamle Bygninger derude ikke forfalder fuldstændig.

Jeg skal hermed anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling og hurtige Fremme. Jeg synes, at naar Forslaget er gaaet uændret og enstemmigt igennem det andet høje Ting, maa der være gode Udsigter for det ogsaa i dette høje Ting, hvad jeg tillægger meget stor Betydning, da Byggearbejderne ellers vil gaa i Staa til Sommer. Der er ikke Penge til mere, og det vilde være meget beklageligt ikke blot for alle de Arbejdere, der er beskæftigede ved dette gode Arbejde, men ogsaa for Museet selv — enhver Forsinkelse eller Standsning gør Arbejderne dyrere og daarligere. Endelig mener jeg, at der her er Tale om en Institution af saa høj national Værdi, hvortil ogsaa Befolkningen gennem en frivillig Indsamling har bidraget med ikke mindre end 2¼ Million, at det er noget af en Æressag for den danske Rigsdag at faa dette monumentale Værk, der skal danne Rammerne for et Tilbageblik over dansk Kultur fra de ældste Tider til nu, rejst og færdigt til at forevises for Danske og Udlændinge saa hurtigt som paa nogen Maade muligt.

J. V. Christensen: Det var, som det blev nævnt af Undervisningsministeren, under Ministeriet Madsen-Mygdal i 1928; at det første Lovforslag om Nationalmuseets Bygningsforhold blev fremsat for den høje Rigsdag. Jeg bragte ved Sagens første Behandling i dette høje Ting den Gang baade Regering, Rigsdag og Folk en Lykønskning i Anledning af, at det nu efter næsten en Menneskealders Forhandlinger og Overvejelser saa ud til, at vi skulde naa frem til et Resultat. Jeg udtalte dog allerede den Gang, at samtidig med at jeg glædede mig over Udsigten til Sagens Løsning, var jeg noget betænkelig ved den store

Udvidelse, som foresloges, og denne Betænkelighed er i og for sig ikke blevet mindre, efterhaanden som Museets Omfang er vokset med stor Fart. Jeg mente, at man kunde have regnet med en noget længere Periode for Udformningen og Fuldendelsen af dette Værk, som jeg anser for meget betydningsfuldt, hvad man vel ogsaa almindeligt gør i vort Folk.

Nu er det altsaa Meningen at lukke Firkanten efter de 5 Aars Forløb, hvorved vi faar et meget stort Museum eller rettere, som det er blevet nævnt her, et Dobbeltmuseum, baade et National- og et Folkemuseum. Jeg kan tilføje, at den Betydning, vi tillægger Nationalmuseet, er stor, og den Betydning, vi tillægger Folkemuseet, er ikke mindre. Jeg vil kun lette mit Hjerte med den Betragtning, som jeg allerede i 1928 fremsatte, at man efter min Lægmandsmening i sin Stræben efter at gøre alt saa overordentlig stort bør vogte sig for at komme til at gøre det uoverkommeligt for Publikum at komme igennem Museet med det rette Udbytte. Ogsaa en anden Betragtning gjorde jeg gældende med Hensyn til Nationalmuseet, nemlig den, at den olddanske Samling til alle Tider burde bevare sin høje centrale Plads, uden at vi naturligvis derved i nogen Maade undervurderede, hvad der i øvrigt samles under Nationalmuseets Tag. Jeg betragter den olddanske Samling, bortset fra, hvad der i øvrigt findes af overordentlige Værdier i vort Nationalmuseum, som Kronen paa vor Folkeraces bevarede Mindeverden, og det har altid været mig meget magtpaaliggende under de Forhandlinger, jeg har haft den Ære at deltage i, at dette kom til at staa saa klart og stærkt i Ordningen som muligt, for det er noget, vi har forud for alle andre Nationer, det er et Højdepunkt i Museumsverdenen. Derfor var det, som jeg sagde, jeg kunde ængstes noget for, at den olddanske Samling ved Indføjning i den store tredobbelte Samling ligesom skulde komme til at træde noget i Baggrunden. Jeg har gennem min private Orientering hos Museets dygtige Ledelse faaet Udtalelser, der gaar ud paa — hvad jeg for øvrigt ogsaa havde ventet —, at det under hele Arbejdet med Museumsplanen stadig har været Tanken at bevare den forhistoriske Samling paa dens fremtrædende Plads.

Endvidere bør der, hvad jeg ogsaa berørte, da Lovforslaget første Gang var til Behandling, lægges Vægt paa, at det, som Publikum i særlig Grad søger, bliver tilrettelagt saaledes, at det bliver saa overskueligt som muligt. Det har derfor glædet